

Narodni list.

Pučki list za politiku i pouku.

„Nared bez narodnosti jest tloc bez kosti!“

Br. 38.

Velosko-Opatija u četvrtak 18. rujna 1862.

God. III.

Pak da ne delaju za Italiju!

Pod tim naslovom smo mi va-
šem „Narodnem listu“ od pasanega če-
tvrtka dočeli viest, da se je va Rime
ustrojil trčansko - istarski odbor, kemu
je svrha, da nastoji, kako bi koliko
prej Italiju pograbi. Trst i Istru.

Taj veleizdajnički odbor dela ne-
umorno oko tega i nastoji kako bi Ta-
lijane va Italije nahukal proti našemu
cesarstvu samo da bi koliko prvo prišlo
do gueri mej Austrijom i Italijom —
Dalje se veli, da je prva dužnost talijansko
ministarstva, da se pobrine
kod saveznika, da Istra bude sjedi-
njen a s Italijom!

Odbor zaključuje s ovemi bese-
dam: „Odbor se nuda, da će vlada
Viktora Emanuela Savojskoga vršiti u
tom pogledu neustrašivo svoju dužnost.“

Čareje se ne more govoriti! Tu je
sve jasno — tu ne treba nikakovega
tumača. Odbor istarskih Talijani va
Rime i va Istre nastoji, da se naša
zemlja sjedini s Italijom.

To smo mi i od prej znali. O toj
smo stvari već sto puti pisali — na
to smo mi ciljali i va onem članke
„Narodnog lista“, kade smo govorili
o letošnjih manovrah na našem moru.
I za čudo: gornja izjava istarskoga
odbora kako da je upravo na vreme
prišla, da započeti i nekako da podpiše
istinitost naših tvrdnja.

Dakako da je on naš članak ubol
va srce naše Talijanaše, i za to su
odmah naložili svojemu plaćeniku na
Matuljih, neka odgovori na one naše
besedi i neka nas tobože pobije.

I talijanski plaćenik je zel u ruki
pero i kako protu-odgovor nadrljal je
članak pod naslovom: „Zlobno raz-
draživanje“.

Va tem članak stoji, da mej Aus-
trijom i Italijom ne obstoji nikakovo
nepratieljstva, čemu da su najbolji
dokaz „nazdravice“, ča su ih ovi dni
za stolom izmenili talijanski i nemački
cesar. Ovako bedasto more pisat samo

jedan Krštić. Ako ni imel drugih ar-
gumenti da nas pobije, ako ne tegu,
mogao je mučat, pa bi s tim bil naj-
bolju figura učinil.

Nazdravice pak bile one carske i
kraljevske ostalu vavek nazdravice,
to nisu nikakovi „fatti“, kako on
blezga — to su samo puste besedi —
parole di convenienza — kakove obično
ljudi prosipaju, a da pri tom i
ne misle na niš.

Jedno su carske nazdravice ča ih
sastavljaju ministri, ki se menjaju od
dneva do dneva, a drugo je mišljenje
i volja naroda. A mišljenje i volja na-
roda su jači od cesarske zdravje, jači
su i od svih sveza i „aleanza“. Mi
znamo to, da talijanski narod mrzi
Austriju, a znamo i to, da talijanski
kralj, da se ne zameri Talijanom, ni
učinil vizitu našemu Presvetemu Ce-
saru Franu Josipu I. kako bi to bila
njegova dužnost.

O istinitosti oveh našeh zadnjeh
besed govorii najzad i proglaš trčansko-
istarskoga odbora, ki, kako smo
videli, zahteva, da Italija ča prej oku-
pira Istru i Trst. Si i to morda ka-
kova zlobna razdražavanja? Ne — to
su fakta — to su činjenice, ke same
govore i gad je i smrad i veleizdajnik
on, ki bi ih otel zamudat.

Ovakove se stvari ne smeju sa-
krivat, dužnost je svakoga pravega pa-
triote, da s odprtimi očijami gleda, ča
se oko njego zbiva. A to činimo mi,
mi neumorno i neustrašivo odkrivamo
pakenlike osnove talijanskih iredentista,
a činimo mi to u interesu naše Pre-
jasne cesarske kuge, u interesu našega
Cesarstva, a najzad i u interesu naših
sama, zač mi se ne damo, niti se ne
ćemo nikada dat proguštit od muke
barbari od preko mora.

Krstić govorii, da je njemu stato
do Italije toliko, koliko i do Englezke,
Francije i Nemačke. Mi to verujemo i
znamo, da je njemu stato jedino do
oneh 100 tijorini, ča ih poteže svaki
mesec od Talijani. Izdajica ni nikada

ljubil nijednu zemlju ni nijedan narod.
Njemu je glavno — trbu i niš drugo.
Ale Talijanom, ki ga plaćaju, stalo je
do Italije — i kako im je stalo. To
se vidi i iz oveh besedi, ke se nahode
va onem proglašu:

„Svi stanovnici Istre (dakle i Hr-
vati i Slovinci) osjećaju istu ljubav za
kuću savojsku (talijansku kraljevsku
kuću!) kako i istarski Talijani! Za
to se pozivlje istarsko pučanstvo,
da se sjedini s Italijom!“

Po tom ovde nima već, nikakove
sumnji. Istarski Talijani osjećaju ljub-
av za talijansku, kraljevsku kuću, i oni
ti Talijani, pozivlju i Hrvate i Slovinci
da se sjedini s Italijom. To smo mi i od prej
znali, a znali smo i vavek naglaševali, kako Talijani pri-
pravljaju ovdua tlo za Italiju.

Mi smo to istaknuli i va predzad-
njem našem članke i spomenuli smo,
da je i naša vlada već počela odpirat
oci... Samo da ne bude prekasno. —
Ča se pak tice slavenskoga pučanstva
Istre, kega se pozivlje, da se sjedini
s Italijom, to se sigurno misli na ono
par mačak, ki su va istau na sve
pripravili, a tako i na to veleizdajničko
djelo.

I tako se eto obistinjuje ono, ča
amo mi vavek govorili, naime, da naši
mački su pravi veleizdajniki i da bi
on za solad prodali sebe i svoj mat-
erinski jezik bezdušnim Talijanom.
To vredi, dakako za mačje kapurione:
manji mački ne razumeju niš, oni ne
znaju, da i ne otejev delaju za Italiju.

D op i s i.

Iz Mošćenice. Hvala Bogu naš stari
magnifico nakon skoro punih devet mjeseci
napokon se odlučio da szovje reprezentancu
na sedetu koja se obdržavala dne 30. au-
gusta ove godine.

Dnevni red kao i zapisnik sjednica
piše se kod nas u našem lepom hrvatskom
jeziku, koji ostaje hrvatski napisan na ob-
dini, dočim oblastima Šalje se ga u prepisu

— Multa? Ča zato, da sam preveć
platil?

— Čemo se potle nač — reče i zalupi
s vrati, da se je ave streslo.

Na prvem stacione odpre vrata i s
njim stupi nutra jedan gospodin obučen
skoro kako trčanski pulicaj, pak je valje
va mane jeknulo, da je morda po me prislaš.
Nego kada mi reče, da imam platit fijorin i

pedeset soldi mlti, valje se duša va me
povratila, pak posegnem va svoju prilično
već spražnjeno mošnju, pak mu dan drage
volje, ča je pital. Za plaću pak me prenesti
va vagon s drvenimi klupami. Va San Petre

sam tel da će stavim pod rub, nego poj-
vrše k vragu, tamo sam zapasili sopeta dva
šundarmi, pak sam se valje prestrasil, da
su njim morda s Trsta telegrafali, da neka
me fermaju, za to sam se stianul va jedan
kutje i šekal, dokle pride cug za Matulji.

Namor je präh oneštanho kralil, nego ča
ču mu. Ako ni bilo njemu pravo, ni pobognji
ni mane.

Najzada prileti makina i komać se je
fermala, najdem jedan vagon s drvenimi

talijanski. Sve se razpravlja hrvatski, jer
talijanski nije moguće, pošto ovđe Benatovi
Talijani talijanski ne znaju. Dakle sve se
razpravlja hrvatski, a zapisnik se Junti i
drugim oblastima Šalje u sred gladne
Italije.

Nije li ovo sramotno i bedasto? Ovo
je po novoj modi. Tako valjda hoće izdajica
i talijanski plaćenik Krštić, veliki prijatelj
našeg glavara, koga je pred nekoliko dana
u svojem najsmrđnjem listu jako hvalio.
Čestitamo mu!

Na ovoj sjednici teklo je sve gladko
do same točke dnevnog reda koja je gla-
nila: razprava za uvedenje občinskog na-
mete na potrošarinu t. j. na vino, pivo, ra-
kiju i meso. Kod ove točke razprela se fi-
valna razprava. Zastupnici naše stranke, to
jest oni koji neće da nlepje ali ide o po-
ganskog stvorenje, onoga gada i ništarij Ar-
nanta i njegove nesretne pojedaše ovđe,
bili su proti ovom nametu, ali kod glasova-
vanja ostali su sa jednim glasom u manjini,
i tako ovaj adicional biša privlačen. Od
22 na sjednici prisutna zastupnika (gosp.
Tomo Kumičić iz Beroča bio je odsutan)
glasovaše 21, to jest 10 za predlog Josipa
Rubinića koji je predlagao da se nema po-
staviti adicionala, a 11 za predlog Josipa
Peršića, koji je predlagao da se postavi
adicional.

Kako rekosmo, naši su reprezentanti
bili proti ovom adicionalu a razloga što ga
komunu nije potreba, a škoditi će puno si-
romašnom kmetu, koji će oštarom ceneje
vino prodavati, a države ga pak morati
u oštarji piti — a občina će od ovoga
imati jako malu korist.

Pak recimo da bi od ovoga i imala
občina koristi, za što postavljati adicionalne
kad ih komuni nije treba i to još na ono
iz čega siromah teško i mučno izvadi kakvu
forintu za franke i domaću potrebu; pa u
ovo slaboj godini, kad je mnogi već sada
zabrinuti kako će prehraniti sebe i družinu.
Nije dosta da plaćamo debele adicionalne,
da nam drugi stavljuj sva moguća plaćila pod
kojim već ne možemo ni dihati, eto sada
još i nekoj naši reprezentanti, mjesto da

banki, pak šukrem se brzo va njega, da
me ne bi videli s špicami.

Hvala Bogu najzada pridem i na Ma-
tulji! Sada sam se komać čutil siguran. —
Kada ja pridem doma, moja Marija se je
od čuda skoro odrevnula, kako ono jedan
put — — kada sam tako brzo doma
prišao.

Vrag nel pulicaj i ča je je! Sam žal
va Trst, da ču nač Salo, pak na! Njega
nisam mogao nač, ni niš nisam vido, a još
manje mogao kupit kakav mermoriju za
svolu ženu.

Već ne bim žal va Trst, da te me
lepo vat četiri pari konji. Pak ne samo to,
nago nisam se mogao ni pojaviti, da sam
bil va Trste, ali vaj se ga vrag, moglo bi
se dozmat, da sam to jas pulicaj na tia
vrag, pak onda lathko bim mogao poč va
hlad.

S jednum besedum rešeno: Nikad manj
već va Trst.

PODLISTAK.

„Mačak na rajže.“

Pripovjeta Šapulić.

(Svrsetak.)

Kada sam se zbulil bil je već mrak,
pak prva mi je bila, kako ču se odender
neopoznat spuznut.

Stavim fijorin na stol, pak malo po
malu po prstih sam se našao na ceste. —
Škođim na prvu karocu, pak ala neka kuri
na štacion. Baš sam na dobu prišao. Za-
menim buletin, pak grem za drugem. Za čas
je zvon zavronil, znamenje da će poč cug
napravo. Za to se naputim prema vratam.
A kada temu ne beše, tamo stope dva puli-
caja, ki sigurno ne čekaju na nijednega
drugoga ako ne na me — sam pomislio.
Ča sada? — Znamem klobuk s glavi, pak
zapalim verjinu, pak počnem se trt kako
to učaju veća gospoda.

I ristlik! Ja sam ju franjko pasal, pak
ti se nebore sagrem va prvi vagon, ki je
opr. A bilo mi je baš draga, da sam va

— Prosim kartu? — me zapita.
Ja mu dam, a on, kada ju je videl,
zadere se na me, kako da sam mu na rep
stal: Čujete! Ovo je karta za treti klas.
Kako ste prišli samo?

— Kroz vratu, pobognji, kako i vi.
Ča morda mislite, da nisam kartu platil?
— To ne, nego ti si platil kartu za
treti klas, a ovo je prvi, — reče on.

— Niš zato — odgovorim. — Ako
sam preveć platil, neka tebe daju ča je od
više plaćeno — počel sam ga i ja tikat,
kako i on mane. — Ja sam zadovoljan ovde.
Ovde mi je baš fanjski.

— Znam da ti je dobro, ma češ morat
platit multa.

nastoji kako je pronađao za sгодно niti da ga ukori kako bi po svojoj dužnosti morao. Sramota!

Jos samo par rieči, gospodine uredniče pak smo odmah gotovi.

Jedan obdički zastupnik — sabljic od dva taja kako ga ovdje zovu — koji reć bi da i nekoja naša naivna ljudi za nos vuče, svaki tko neće, da na njegove i njegovih mameleku glupe hirive pristaje, te koji se nudi što prigovoriti na korist ovog zapuštenog puka, po njemu svaki jest bedak. Ponaručujemo mu da se ne pristoji od njega nikomu prišvatiti bedake, već ako hoće tražiti bedaka neka ih traži među svojim mameleuci. Mi mu jamčimo da će ih naći, još vedih nego je sam.

Ovoliko za sada, a užtreba li, govoriti ćemo jasnije, jer neka ne misle stanoviti farabutti da se ih bojimo.

N o ē n a r o s a

Umorana Šuma spava
Zrakom pjesma podrihtava
Slavulj sivi platič sjetno
Sveto cvjeće pramaljetno:
Sanki mrtvi i sve nade
Prohujale dane mlade...
I pjesma mu tako vajna,
Da nebesa suze sjajna,
I na granje i na križe
Nebo biser — rosu niže!

Opatija, 9. rujna 1902.

Rikard Katalinić Jerstov.

Domaće vesti.

Izbori u Tinjanu. Oglasieni su izbori za občinu Tinjan. Isti će se obdržavati u srednu 24. i četvrtak na 25. ovega meseca. Talijanska camorra va Istre činila je i čini sve moguće, da bi ona naša lepa tinjanska občina pala u ruke kalabrežkim pijavicama. Ona je, ta camorra, zapovedela svojemu slugi Krstiću, da izmišlja svakakove pogrdi proti dičnemu našemu Defaru, samo da bi se ga pre pukom omrazilo.

I Krstić je rigal već kroz mjesec i u mjesec svakog zlo protiva našemu vrednemu Šimetu, ali ono blato, ko je na njega sipa, padalo je nazad na njegovu bljutavu gubici i na gubici sve kolike camore. Naš puk va Tinjančincima stal je čvrst i nepokolebiti u svogega dičnega glavnara, i mi smo duboko uvjereni, da će se sredu i četvrtak dignut listom sve na noge, da počkaje poganci Kalabrezom, da je Tinjan ono, da je vavek bil — naš i samo naš.

Tinjančici! Svi na noge! Teško vama, da padete u pandže tinjanskih pijavica. I kry bi vam izmuzili kako su ju već izmuzli tolikim našim ubogim ljudem.

Pogledajte oko sebe. Svuda vidite bogatstvo Talijani, a siromaštvo našega puka. Odkuda to? Od tuda, ča su Talijani od vavek muzili naš narod, otimali mu na prevare, ono ča je bio njegovo, kralj obdičko i zemaljsko dobro, kako je to bilo va Buzete, va Motovune, Muggie i va Po-reče — Rig! —

Čuvajte se dakle, da ne bi Vašim nemarem Talijani opet zauzeli tu vašu občinu. Jao si ga enda Vama i Vašoj djeci! Kako bi vas ta uboga djeca i u grobu proklinala!

Tinjančici! Svi na noge i dodjite svim složni sredi i četvrtak na biraliste, gdje ćete dati sve vaše poštene glasove ljudem, koje vam bude predložila naša domaća stranka, kojoj je na čelu naš dični Šime Defar. U to ime nek živi naš Tinjan! nek žive dični i kršni Tinjančici, a s njimi i naši vili Šime Defar! Živo!

† Vjekoslav Poržiz. Petak za polne umri je u Opatiji Vjekoslav Poržiz magister farmacije i suvlastnik ljekarne u Opatiji. Umrl je dosta naglom smrću — va pet dan je bil zdrav i — mrtav. Rodom je bil Čeh. On je došao k nam i medju nas kako brat i braće i kako takav on je ostao do svoje smrti. Malo ima stranaca u Opatiji, ki bi bili od puka tako obljeni, kako je to bili pokojni naš Poržiz. A kako je on ljubil

naš lapi materinski jemik vidi se to od tuda, da je va kratko vreme naučili tako lepo i pravilno hrvatski govorit. Drugačije pak je pokojni bil čovek miran, dobar i ljubezan svakim, za to i je svakoga rastuću žalostnu vest o njegovoj preranoj smrti. — Bile su mu same 32 leta.

Nedjelju na 14. o. m. bil je sprovod. Ne sprovode bilo je jako puno ljudi, ča je najbolji dokaz, kako su pokojnika svrdo sudjelovali. Medju ostalimi videli smo i našega načelnika velenj. g. dra. Stangeru.

Pokojniku, ki je za života bil dobar prijatelj našemu listu klijemcu i mi iz sveđe: Bog ga nebeski pomiluj i bila mu lahka ova naša hrvatska zemljica!

† Ivan Nabrgoj. Trčanska Slovenske zadesio je težak udarac. Umro je njihov dugogodišnji vođa, Ivan Nabrgoj, koji je radi svojih vrline značaj i sreca uživao među trčanskim Slovincima veliku popularnost. Nabrgoj je kroz dugi niz godina stajao na čelu trčanskih Slovenaca u težkom boju proti nasilnom i bezobzirnomu protivniku. U trčanskoj vježnici i u carevinskom vježu neustrašivo i vjerno se je borio za prava svoga naroda.

Nabrgoj se radio na Prosek 28. svibnja 1835. te je doživio 67. godinu svoga života. Svršio je samo pučku školu, ali je uslijed svoje neobične bistrounnosti i prirodog dora došao tako visoko, da je bio izabran u pokrajinski sabor i u carevinsko vijeće. Bio je poznavan kao vođa trčanskih Slovenaca, a ugledan i poštovan po čitavoj Sloveniji i mnogo dalje. Kao vođa slovenskoga naroda radio je neumorno sav život svoj. Kad se osnivalo političko društvo „Edinstvo“ i njegovo istoimeni glasilo, medju prvima je bio Ivan Nabrgoj.

„Radničko podporno društvo“, „Trčanska posuđiljica“ i „Štedionica“, slovensko seljačko društvo za trčansku okolicu, sve to i mnogo drugo imao da zahvali svoj osnutak i rodoljubu Nabrgoju.

Stalan poput klisure stajaše Nabrgoj protiv raznih paklenih spletaka mnogobrojnih i rasinovanih protivnika svojih i svoga naroda. Čudom se čuditi mora čovjek, da je čovjek koji nije imao nikakvih posebnih nauka, mogao imati toliko energije i neustrašivosti, da je svemu mogao tako dugo odoljevati. Svrnu je pkritio: i talijanskoj stranci, koja razpolaze tolikim jakim sredstvima, i raznim oblastima, koje su u vlasti Talijana držale protiv Slovenaca i njihovog vođe. A Nabrgoj, neustrašiv i nesloniv, nije se maknun s bojišta, dok ga na to ne prisili težka bolest.

Nabrgoj je bio, kako kaže „Edinstvo“, zvezda kudilja tlačenim trčanskim Slovenima i Bog zna, bi li Slovenci mogli uživati tako dugo, da ih nije vodio on, u koga su imali takvo neograničeno povjerenje, kakvo imaju djeca u svoga oca. U Nabrgoju smo vidjeli personalificiranu narodnu ideju on je bio naša zastava, za kojom smo vazda odvažno išli u boj, veli „Edinstvo“.

Zivot trčanskog Slovenaca tako je uzko skopčan s Ivanom Nabrgojem, da će se živo osjećati praznina koja je nastala njegovom smrću. Od god. 1865. bježa on duša slovenskog pokreta u Trstu i okolicu. Te je naime godine bio priv put izabran u gradsko zastupstvo u komu je ostao sve do god. 1900. Već prvih godina tako se odlikovao u zastupstvu, da su ga 1873. Slovenci poslali kao zastupnika u carevinsko vijeće, gdje je ostao sve do g. 1897. Kao podlegao nasilju i korupciji one gadne klike, kojoj je bio tri u oku.

U vrijeme, kad je Nabrgoj stupio na političko položje, slovenske narodne ideje govorito nije bilo. Sve je spaval. Neumornim svojim radom, žilavošću i neustrašivosti trgnuo je od sna svoj narod, a kad mu kucnula posljedna ura, mogao je ponosno i mirno gledati na uspjehe svog rada i svog života. Ponosno, jer je vazda vratio svoje dužnosti i izvršio zadaće, koju je (sebi) preduzeo, a mirno, jer vidi, da mu je rad okrujen uspjehom i da ima mnogo mladih sila, koje njegov red nastavljaju. Velikom slovenskom rodoljubu vječna spomen!

Sprovod Ivana Nabrgoja. U petak je počoran na bajnom Prosek Ivan Naberg-

oj. Taj je sprovod sam po sebi kazivao, da se pokopa veliki i mao čovjek, ljubimac naroda. Na sprovod je došlo množtvo naroda iz Trsta i iz okolice, a iz Ljubljane prisjeće medju drugima: dr. Ferjančić, dr. Kušar, dr. H. Dolanc, Povile i dr. Žitnik. Iz Gorice je došao Gabršček, a iz Istre Spinčić i Trinajstić.

Dakako da trčanska vlast i trčanski namještajnik nisu ni pri tom sprovodu sudjelovali, makar da je to pred svatim očima netaktičnost prve vrsti. Pred knjecom žalosti i nad grobom pjevalo je društvo „Hajdrich“. Na grobu je najprije govorio istarski zastupnik Mandić, koji je u kratko orisao pokojnike vrline i zasluge za slovenski narod, te je označio znamenovanje Nabrgojeva rada u narodu. Izv. Mandić govorio je dr. Ferjančić, te je orisao znameniti značaj pokojnikov, njegovu domovinsku ljubav, pozivajući prisutne, da ostanu vjerni idejama Ivana Nabrgoja. Slava dičnom patrioti i poborniku slovenskog naroda!

Srbin — Bačvanin. Neki Srbin iz Bačve poslal je ovi dani na naše uredništvo jednu dopisnicu punu ciganskih uvredi, keh je on za siguro našao va svojem srpskom cioniaricu.

Na srpskins uvredi mi smo odavna naučeni, za to sejni malo ne čudimo smradu-Srbinu — Bačvaniju: ta Bože moj, b-ačva i onako daje ono ča ima. Bačvanin nam govor, da su Srbi najslavniji narod na svetu. To je istina, nego pitanje je: kemu imaju da zahvale tu njihovu slavu? Svojemu junaku ne, zač su pustili da ih Turci dave punet 500 let, dočim je jedina Hrvatska znala va to vreme očuvati svoju slobodu. Kod Slivnice su isto bezjali kako zeci, i da da ni bilo milosti evropskeh velevljasti Srbija bi danas bila bugarska županija. Dakle kemu imaju Srbici da zahvale svoju slavu? Po čem ih svet poznaj? Mi mislimo, da po ničem drugem ako ne po škandaleh njihovog kraljevskoga dvora, po dugih kralja Milana i — ča je najviše — po rojenju kraljice Mašine. I zbijala je slavu onaj narod, ki more sa Mašinom...:

Evo bačvanska hrđo, tu je sva twoj srbaka slava!

I još jedan armirajner. Pred par meseci došil je po Istre kako pravi armirajner on Šegavi d' Anunzio ale kako ga va v Italije zovu Rampagetta. Ovi dani se je va ovih stranah pokazal jedan drugi talijanski štanjaro: neki Villari.

Tega Villara su Talijani — kad nijamaju boljega od njega — zbrali za predsednika onega društva „Dante Kaligheri“, društva, kôma svrhu, da kako i „Lega“ pripravlja naše zemlje za gladnu Italiju. I taj Villari je prišao na naši kraji, da se osvedoči, ako su to talijanski kraji, ale pak nisu. I Villari se je osvedočil, da su to talijanski kraji, a evo kako: S njim su šli dva tri naša kalabreži i pejali su ga od mesta do mesta kako da bi na Šapetiće. On ni smel niš ni čut ni videt, dokle ne bi prišao na kakovu petešariju ale pak u oštariju, kade bi mu se talijanski purnilo žumlji peteši ale pak vina. I to bi bilo dosti. Već puti bi se dogodilo, da bi Villari rekao: — Digo, signori, mi vorrei andar de questa parte. A oni bi na njega naskočili: — Ne — tamo ni lepo — homo ovuda. — A znate zač ga nisu pustili na onu stran? Za to, zač su znali, da bi tame čul hrvatski govor, a to je bilo ono ča oni nisu nikako oteli. To je krivo da nisu tega Villara zivukli na Rukavaščinu i na Lovrancinu. Kaga ča vraga — kada ovde svet ne će nego da hrvatski govor. Pegula!

Va Dalmacije mu se je lepa dogodila. Va Šibeniku su mu rekli, da svi oni, ki nose crvene bareti da su Hrvati. Pride ti on va Split i vidi tamo svu silu crvene bareti. — Che nova la? rekao je on, tu ima Hrvati kako mrvati. Ne verujte, rekao mu je na to zadarski podest Zillotto — ono su sve Talijani, a nose crvene bareti na uspomenu od Garibaldia ki je nosil crveni stomanju...

A Villari je poveroval. — Villari je brižan...

Krstić dekoriran. Govori se, da je Krstić, za to ča je va svojoj „tete Jambrožije“

brani Srbe, dobil jedan „Smrdobraski“ orden, to je jedan praštel među.

Lovranički deponik „Piccola“. Ste čitali neki dan va „Piccole“ on dopis z Lovrana, va kem se neki Poperdilo tuži, da je sruša i da ni ribi va more. Ah! to je famozno! Tonni — nessuno. Scombri e scombretti — nessuno! Jos ni fallo nego da napisće: „Strijazzi pochissimi — smita qualche — glavozi nessuno. Nego neka se „Piccolo“ Poperdilo tješi: Niš za to, ako nimamo ni scombri ni scombretti, ni smita ni glavozi — dosta je da imamo va Lovrana — kanji... A teh na fali, „Piccolo“ Poperdilo je jedan palpani eksemplar.“

Blejamin a Rotterdam. „Piccolo“ se tuži, da va Lovrane nema ribi. To znamo i mi, a to za toa Blejamin, ki je sironah ovo letu upravo in malora u njegovom „tratom“. Kako da je proklet — ni štami. Ni ribi pak Bog! Najzada mane je Blejamina žal, za svem tem, da ni naš čovjak. Čovjak fa-milan — i sa svem tem riba neće ni bliza. A ki je temu krv? Ki ako ne Cozoti. Oni su distrajili svu ribu va našem „Kvarneru“, oni su hitili Blejamina a Rotterdam. I tako vidite, va Lovrane Talijani Talijanom kidaju z ust bukunič kruha. — Ver-gogna!

Talijanska bezobraznost. Kako je pozato Grozmana va Lovrane drži već od nekoliko vremena madran, pak se „Piccolo“ tuži, da kako će modi sami dva učitelja vadit 300 dece? Mi pak pitamo „Piccola“: Naša hrvatska škola va Lovrane ima 150 dece u jednega samega meštra. Kako će pak on sām mod vaditi toliku decu? Ja sam videl bezobrazne ljudi, ale onako sfaciene ljudi, kako su to naši Poperdilli, ja mislim da nima nanke va Calabrije.

Češki „Narodni listy“ zabranjeni u Hrvatskoj. Ni najzagržnjeni židovske nemačko-talijanske novine nisu pisale o zagrebačke dogodajeh tako pogano, kako češki „Narodni listy“, za koje Krstić piše, da su se odkrtili od „divljačkega naroda“, ki predstavlja živu silku od sredovečnih i još starjevih barbari.

Tako se on pozivlje na pisanje smradnih „Narodnih listy“. Mi pak velimo: Nam ne imponira ča piše o nama plačeničko pero u jednim „Narodnim listy“, jer cielo ostalo češko novinstvo je uz nas, a tako i svi poštene Česi, dočim sa Srbima drže samo oni kim se milo srbske svinjarje, ke su godine i godine blatile, a još i dan danas blate svu evropsku štampu.

Mi smo već rekli Srbni nisu Slaveni! Slaveni su fini ljudi, zadojeni moralom i poštjenjem. A nadjite mi tega kod Srb, pa evo van moje glave. Zaludo je. Istiun ne more prekriti ni ono nekoliko tisaca dinara da ih dobivaju plaćeni škrive, kemi je zadača da raztrube svetom neku srbsku slavu. — Srbici su magjarski i turski lakaji, eto to su Srbici. A „Narodni listy“ neka pišu ča ih volja — mi pljuvamo na njihovo pisanje.

Škole u Opatiji. U naše dve škole u Opatiji upisalo se je ovo letu oko 150 dece. Va njemačku okolo 100, a u talijansku pak jedno 30. U našu školu su upisali dece svih naši isto tako i Slovenci, ki su ovde nastanjeni.

U nemačku osim nemačke upisalo se je mnogo talijansko dece osobito iz Voleskoga a nekoliko i iz Opatije. Va talijansku školu hode pak deca od pravih Talijani iz Italije i par domaćeh.

Ova škola ni već ni malo kod nas potrebna — još ko leto pak će je nestat. Z ovom školom pokazuju pak naši Talijani va Istri koliko su pravedni i pošteni. Za njihove 30 dece plaćaju jednega učitelja a za naše 150 isto jednega, jer jednega plaćamo mi iz svojega zeta, plaća družba sv. Čihla i Metoda. Kad bi va njihoj školi bilo 150 dece, onda bi sigurno dali četiri učitelji. Takova nepravica mora delat samo Talijani.

Nasoj školskoj oblasti i višoj i nizoj stavljam na srdece ove brojke, pak neka naredi, da se već jedan put pul naša božji zakon poštuje.

Kako se vidi po brojkah, mi smo zadovoljni sa uspjehom upisivanja. Ono malo naših ča su još na krovom puta će s vre-

mesom pokazat, da mu dali svoju decu va
tudje školi — zač ki otuduje date od
svoga zajika on ga studuje i od svojega
otca i materi. Ki će bit kriv, ako budu
imati nikakovi deon? — A to će i bit.
Da bi tako ne!

Hrvatska gimnazija va Pazinu otvorila
se je na 15. o. m. Lep broj novoupisane
dece dokazuje kako ta gimnazija upravo
lepo napreduje. Utješljiva je i ta okolnost,
da se sada va Pazin stječu učenici od svih
krajeva Istre i Primorja. Zaludo je — još
malo i Pazin će postat središte Hrvatskog
v Istre. Ta vrag peče Talijana i za to se
oni toliko i bore proti onoj našoj gimnaziji.

Djadio podporne društvo va Pazinu
imelo je ovi dni svoju godišnju skupštinu.
Iz izvješća blagajnika proizlazi, da je to
društvo razdalo va ove tri leta odkad
gimnazija obстоje preko 33 tisuće krun po
trebnim učenikom. Ta se je novac sakupil
skoro vas va Istre. Opet jedan lepi dokaz
patriotizma hrvatskih ljudi va Istre. Ljudem
pak ki su se do sada borili i mnuli da je
to društvo tako napredovalo naše najdražnije
čestitka. Dao Bog te nam pod njihovom
upravom to lepo društvo i nadalje cvalo
i napredovalo.

Budući utorak na 23. o. m. bit će va
Trste' dibatimenat zaradi čedomorstva na
Matuljih. Naš čitatelji te se spamećevat o
onem detetu, koga se je razrezao našlo
va Krasicevoj provaze! Opažamo, da je ona
Krasiceva devica bila sve do pred male vremena
va peržune na Voleskom. I opažamo,
da bi se pržuni na Voleskom moral nekako
drugade zagradit, zač ovako more svaki
govorit z vani z onem, ki su nutre zaprti.

Krstić bi imel poč va peržunu subotu
na 19. o. m. da neće poč, zač da mu se
je storil na nose jedan čiraj. Ovi dni da je
bil puli dahtora Grošića, da mu da certifikat
da je bolan. Ne znamo ča će na to
c. k. tribunal va Trste.

Nova butiga. Kako se vidi iz objave
na trećoj strani našega lista gosp. Luka
Baretić je preuzel butigu od Steđala. Gosp.
Luka Baretić je dobar rođoljub — mi ga
toplo preporećamo našim prijateljem.

Poperdilko na Voleskom kako da su
ponorele. To ti taku do kuće do kuće i
kužu one svinjske razgovore štampane va
zadnjoj matuljskoj straci. I va istine imaju
da se s tem i diče. Ono su sve fioretii de
Italia. Već su počele delat konkurenčne reč
koj Gomile. Škoda da je propal opatijski
kazin... Kakove diplomi za njih — Non
so se me spiego —

Benjamin je sav zelen od jada za ono
ča je neki dan pisala matuljska straca. Ona
je pisala ove besedi od jedne naše frajlija va
Lovranu: — Ča se je dinjala ta frajlica
poč s kćerami odi postolari!

Kada je to Blejamin pročital on je
raskinul onu stracu na tisuće kusi i koliko
god je mogao udrije je z nogom po tlu i za
vapil: — Da ako se je dinjala poč s kće
rami odi postolari!

— Imperdente! — Postolaresa kći!
— Infamija — 100 volte — infamija! — A
moja kći? Ča ni i ona kći jednega ex
postolara, à? Ča nisam ja celu svoju mladost
po kopitu tukal i smolu kuheval? Pak da
je za to? Ako sam ja bil postolar — e me
ne vanto, savè? — i ako je moja kći Marija
po tom kći jednega postolara, ča za to
već se neće nijedna signorina dinjat poč
s njom na spas? Infamija, 1000 volte infamija!
A moja Ada? Ča će se ona jedanput
zramit, da njoj je otac bil nekada postolar?
Aj bim ju ja otel malo videt, ter bim. Ala
fin, prva je stvar poštenje (tu ima Benjamin
pravo!) a mojem kćeram, Marija i Ade, će
se moć reć, da njim je otac bil postolar,
ma ki ni nikada kristali kral!

Tu ima Benjamin pravo. On je bil po
stolar — a ako je danas postier, to on nima
da zahvali botiljnim ni drugiem regalom, keh
je va Trst nosil, već svojoj vele žience i
kušence. A da je on bil od vavelj pošten,
to znaju i vrabcic va Lovrane, a da mu je
i otac bil pošten, to znamo svi, to zna sv.
Jura i gospodin Bog, ki je na nebe. Za to
i njegova kćeri, ke su za svem tem kćeri
od postolara, dunque postolarcice ale po
domaći kalighere — ne moru se sramiti poč

va najveća socijetati, počet od Stubicu, pak
sve tamo do Ledonjice na vratach.

Ki je kralj? Prigodom zagrobačkih ne
mira se tuklo i rušilo, ali kako je naš na
rod dobar i pošten nigdje se ni zelo ni
najmanje straćice. Samo va jednoj butiga
je posfalo nekoliko beti i nekoliko robi.
Oblasti su iskals i iskale dokle nisu naj
zada ulvatili tate va stupici. Ki su to
bili? Neki Roko Piccoli i neki Orlando
Majes oba rođeni Talijani.

Ovo bi dobro „Piccolu“ javit, onemu
„Piccolu“, ki je toliko grduh uvredil susel
ovi dni na naše ljudje. Od ovega će moć
vidjet „Piccolo“, da ako se kade da aramot
negra dogodi, da tu mora bit blizu kakav
lopop Talijan.

Barbarito lovraških Poperdili. Naš
tužbe glede divljačkog napada na Hrvate
i njihovu narodnost u Lovrannu, od strane
nespašenih tobožnjih Talijana u Lovrannu
bile su do sada bezuspješne koliko na slav
noj občini, toliko na c. k. poglavarstvu u
Voleskom.

Nego mi se nadamo, da će se tomu
nadi drugde lička, kada ga se nije našlo u
Lovranu i u Voleskom.

Ovdje kuha i vrije a da nije dođlo
11. i 12. t. m. do sukoba i zih posljedica
u Lovrannu, mora se zahvaliti jedino mirnoj
čeli ustrpljivosti Hrvata. Oni su kadri trptiti,
ali i njihova ustrpljivost ima svoje granice.

Talijanski prodanci i prostaci počeli
su rabiti i svoje narodno oružje — kamenje
proti Hrvatima. Kad su se dne 11. t. m.
čitaonici i tamburaši mirno kucu vratili,
pozdravili su ih ti afrikanski divljaci sa
kamenjem. Pogodili su jednu tamburašicu,
koja je tek sratnun slučajem izmakla većoj
opasnosti.

Drugi dan za tim sakupili su se ti
plaćeni junaci opet u svoj tabor u takoz
vani loži, pokraj čitaonice. Tamo su pjevali
svakojake smradne, demonstrativne
pjesme. Čekali su i tada, dok izadju čitaonici
i tamburaši iz čitaonice, u nadi, da
će ih opet modi pozdraviti sa narodnim im
oružjem i talijanskom svojom kulturom. —
Prvo nije pošlo za rukom, ali za drugo do
šao slučajno mjestni stražar kad i tambu
raši tih mesta gdje se utaborila talijanska
ruja. —

Kad su tamburaši onuda mimo prošli
dakako pozdravljeni s talijanskim brutturon
bacili se Zulukafeći na mjestnog stražara
pa je i on morao liepiličuti i domu ponesti.
Ovaj im se doista zagrozio, da će morat
drugdje odgovarat radi svog divljačkog po
stupanja. Ali mi ne vjerujemo, da će se
komu ni vlas na glavi skrivi, jer mjestni
stražar ne može ni kod najbolje volje ništa
učiniti, jer mu je kavaljer Vlah (pure san
gue) zapretio, da se ne amije mješati med
demonstrante. — Da je to rekao naš Vlah
znade dobro i naš magnifico cavaliere senza
cavalo.

Slavna žandarmerija u Lovrannu gleda
na sve ovo mirnim okom —

Cijelimo, da se je ovih dana vratio
s puta poglaviti g. c. k. kotaraki poglavari,
pak se nadamo da će on uspostaviti red.

Tu se hoće energične ruke, da se
učini kraj bahatosti gaudnih napadača, da
se ne dogodi, kako je to običajno u nas,
naime kada dođe do zih posljedica da se
baca ujek krivnju na Hrvate, a kalabrežka
bagra ostaje ujek nedužna. Tih dvojaka
mijera mi ne može podnašati više.

Ovim upozorujemo kompetentne oblasti
po treći put, da učine mir i red u Lovrannu
ako ne bude ni sada naša tužba ništa po
mogla poduzeti demno druge korake.

Levranci.

Vele slavije. Kako po navade običa
vaju vele peršoni proslavit svoj jubilej, tako
deju da je i Salo proslavil ovi dni jubilej
dvanaestje odsudi aliti kondane, na ku je bil
pasani čedan odsudjen va oveh devet let
od kada je izdal svoj narod i materino
mleko. Za ono pak, ča je bilo prvo, demno
obrnut karticu. Tako dvanaest pati! Opro
stite ako je malo. Za to da je na svoje
slavije pozval dvanaest najdebljih mačak,
mej kemi je on bil trinajsti — Juda.

Va svojem govore s kem je pozdravil
mački da je spomenul, da je va oveh devet

let na sploh rečeno, osimaju na globu illi
muita od 240 krun i na 5 meseci i 4
pričuna, od keh mora još odsest 4 meseci i
14 dan. Kada su to makli čuli, zdignuli su
repi i jednoglasno odlučili da mu se im
dat — medalja od repi.

Rizo Nonin pak je predložil, ča je
bilo i primljeno, da se onch 450 fiorini Ju
dinige groša, keh neće Salo moć va pržune
potrošit, upotrebi za to, da mu se postavi
jedan monumet od merlina va Tošine,
kade je jedanput piketirala cestu. Pepina od
Turak da ima bit kuma kada bude se ta
monument blagoslovil, a one s peknjice nos
paki nini. To će bit čagod lepega. Blage
onemu, ki bude do onda poživel!

Koncerat istarske „Vila“ u Kastvu.
Pišu nam iz Kastva: Kako smo bili već ja
vili izpao je ovaj koncerat nad svako oč
ekivanje, pak i u materialnom pogledu, jer
je bacio čistoga dobitka 62 kruna i 34
flira. —

Zadnji put zaboravili smo u naglosti
polvaliti takodjer gg. Vjekoslava Munić i
Bacić Ernesta, koji su nas kod plesa svo
jimi harmonikama bezplatno zabavljali. Ži
vili! Pak kako oni, tako i svaki valja da
bude požrtvovan, jer istom onda modi će
„Istarska vila“ napredovati.

Predprošlu nedelju otvorio je g. Frane
Rubeša, krmar u Kastvu svoje nove pro
storije. Tom prigodom dala je „Vila“ kon
cerat u novoj sali, gdje se sakupila sva
sila sveta, pak se je i tu sabralo za dru
štvo 12 K.

Budući nedelju daje opet „Istarska
vila“ domaću zabavu u čitaoničkom vrtu,
pak se nadamo, da će nas onako lepo po
zabaviti kako i zadnji put.

Dne 28. o. m. daje pak zametska
„Sloga“ u društvo ss „Istarskom vilon“ ve
liki koncerat i zabavu u Zametu. Nego ob
ovom redi demno budućem broju koju vise.

Kako je i Italije. Ovi dni je va mestu
Czepely (Ugarska) umri kovač Franjo Bart
osch. Budnje se je bil prosul glas, da je ta
Bartosch bil otvoren od svoje frajeric, oblasti
su zapovedele, da ga se ima izkopat i pregledat,
da li je va istinu bil otvoren. Nego kada su ga iskopali, ljudi su ostali svi
kako strelom ošutniti. Premda je bil ta čo
vek samo par dan va zemlje, na njem ni
bilo ni bukunje mess. Sve je meso na njem
bilo izrezano i odnešeno. Iskopali su i neke
druge lješine ljudi, ki su pred malo dan
umrli i našlo ih se je prez mesa — sve
same kosti.

Iztragon se je doznao, da je grobar
Fikra u noći izkopeval mrtve izrezal iz njih
meso i to meso hital svojem prascem za
hranu. Grobara su zapri. Tem strahotam
se mi ne čudimo. Va Italije dogadja ih se
još i puno stražnijih. Barbari!

Koncerat „Lovera“. U suboto, kako
se čita u današnjem „Nar. listu“ pripravlja
„Lovera“ lepi koncerat i domaću zabavu. —
Zabava, koja daje naš „Lover“ obično su
lepe i vesele, pak držimo da će bit i ova.
Kada je mlađost, tu je zabave i veselja,
za to neka ne fali prit u subotu nijedan u
„Zoru“. Osim toga smo uprav i dužni po
duplicirat to naše vredno društvo, jer to pod
punoma zasluzuje. Dakle do vidjenja u sub
otu večer.

Za družbu sv. Cirila i Metoda za Istru
darovao je g. B. Frisek kap. u Opatiji 10
K mesto vjenca na odar pok. Vjekoslava
Porčića. Nadalje daruje i K g. Hegedüs da
pokrije sramota nekomu. — 110 K sakup
ljena od onih, koji su obnovili klupu pred
trgovinom g. I. Priskića. Gornji iznos pre
danu su g. družbinom blagajniku.

Mali razgovori.

M. Dunka ti govoris, da je rođasta
Mačka mamina kći?

J. I čadina — a ne samo mamina.

M. A za to je onako fanjska!

M. Jožino, mi smo pozabili za Berku.
Koliko vremena ju nismo očitnili na „Na
rodnom listu“.

J. Nemo, ona je sada va cirkostanci
jako interesantne — moglo bi po sliu pod
na onputa: addio jedan glas.

M. Aha! sada razumem. — Afar de
zibella!

M. Dunke, „lepi od pošti“ se dugo
drži, à?

J. Ja, zač mu fali lepši i negavejeh.

M. A za to su one od peknjice nos
obesile.

M. Ča je istina da se desetica ženi?

J. I kako lepo. Informa, Mate moj,
danas ni lagje stvari, nego frajericu nač.

M. Ja, ma je bil pod vizit?

J. Kako ne, ter je langver —

M. Ti si, Jožino, veli trubilo.

J. A ja-jā! sada ja znam kamo ti mi
slis! Ti si Mate — hudo...

HRV. pjev. i tamb. društvo „LOVOR“

Opatija - Volosko

priredjivje svojim članovom i društvenim
priateljem u subotu dne 20. septembra 1902.

u „Zori“ (Kavana Central) u Opatiji

Koncerat

sa slijedećim programom:

1. a) I. pl. Zajc: „Živila Hrvatska“
- b) A. Nedved: „Mili kraj“. Pjeva muški zbor.
2. a) Gj. Eisenhuth: „Mazurka“, b) * * * „Milinka kuća“, narodna. Udara tamburaški zbor.
3. a) I. pl. Zajc: „Curlička mala“, b) * * * „Nevesta“, slovenska narodna. Pjeva zbor.
4. a) I. Králi: „Maria Valeria“, Idyla, b) * * * „Anđeljki stan“, narodna. Udara tamburaški zbor.
5. a) F. Vilhar: „Jadranski zvuci“, b) I. pl. Zajc: „Poputnica Nikole Jurica“. Pjeva zbor.
6. a) A. Garvais: „Prvi cijelov“, Gavotte, b) V. G. Brož: „U posavkoj šumi“, glazbena slika. Izvadja tamburaški zbor.

Sadržaj:

- 1) Večer u šumi. Ura udara 10 sati.
- 2) Vatra. — 3) Vatrogasni Galopp. — 4) Sljepčeva pjesma i pratnica mu. — 5) Rođilo se cigance. — 6) Ciganaski pleš. — 7) Pjetao navješta jutro. Zvonovi zovu u crkvu. Orgulje kod mize. — 8) Narod pleše na rodno „kolo“.

Počeli koncerta domaća zabava.
Uzlažnina 1 K po osobi. — Početak u 9
sati na večer.

Objava

kojom stavljam sl. občinstvu do znanja
da sam preuzeo

trgovinu

od gosp. Henrika Steilla (Vila Jetica)

pa se preporučam za što mnogobroj
niji pojet, a glavna briga biti će mi
da svoje p. n. mušterije dobrom i uvjek
friskom robom poslužim

uz umjerene cene

Luka Baretić.

Kupujem

20.000 kilograma

→ → → → → lovorova lišće.

Vrtiljari:

Križići, 228.

Kroutil.

Javna zahvala.

Duboko tronuti mnogim dokazima usudnoga saučesća izkazanog nam prigodom smrti našega ljubljenoga i nezaboravnog sina, odnosno brata

VJEKOSLAVA POŘIZA

mag. farmacie i ljekarnika u Opatiji

i pošto niesmo u stanju, da svakome pojedinom zahvalimo za to, uslobodjujemo se, da ovim putem izrazimo našu najtopliju zahvalu svim onima, koji nam bilo ustmeno ili pismeno, bilo polaganjem vjenaca ili pak učešćevanjem kod sprovođa izraziše svoju sućut.

Opatija, 14. rujna 1902.

Jugujuća obitelj.

Stjepan Bačić otvorio je u Voloskom br. 22 svoju

*** kovačnicu ***

te se p. n. gg. vlastnikom i poduzetnikom najtoplje preporuča.

Radnja izvadja solidno, brzo i uz
➡➡➡ najužje cene. ⬅⬅⬅

Posuđilnica
u Voloskom

prodaje više komada

zemljija

u obdinama: Pobri, Perenici, Kućeli, Bregi i Rukavac Gornji.

Pobliže informacije mogu se dobiti u pisarni dr. K. Janežića u Voloskom.

Ljekarna D. Accurti
na Rici,

Corsia Deák, (tik kolodvora)
preporuča svoje medicinske specijalitete:

Zeljezovito-Kina-Vino, vrlo
ugodna oker, invrtno sredstvo protiv
siabokrvnosti, živčanim bolestim, lošoj
probavi, te u rekonvalescentnom stanju
iza svih bolesti.

Najdružje bakalariove ulje
čisto, to na Šešljenu i Jodiljen, di-
rektan uvez iz Bremena in amanente i
avijatele tvornice: Luhusen. Ovo čuveno
ulje radi se sa velikim uspjehom protiv:
sunčic, skroftili, rakitiki, plućnom kataru,
kalju i kožnom osiku.

Izvadina Salzayparille Honduras. Invrtno sredstvo za čišćenje krv
osobito iz tajnih bolesti.

Gaffuge. Jedino i najbolje
sredstvo, kojim se sigurno daju odstrani-
ti kupa oka.

Zdrave kapljice. Nenadkritljivo
sredstvo za sve želudčane bolesti.

Dr. L. Roheim

posjednik sanatorijuma,
specijalista za tajne bolesti, ordi-
nira svaki dan od 10—12 pr. p. za go-
spodin, a od 2—5 p. p. za gospodje
na Rici, vicolo Germania br. 2, I. kat.
Nad ljekarnom D. Accurti.

Tiskara

V. Tomičić i dr. u Opatiji preporuča slavnom ob-
činstvu svoje bogato skladište najfinijih i najmodernijih po-
sjetnicah, omotah, i drugih tiskanicah uz vrlo umjerene cene.

Prvi zavod za pogrebe
u Opatiji

preporuča se svime što se odnosi na uređenje odrá, mrtvačke sobe i pogreba te skladištem u kome će sl. ob-
činstvo naći veliki izbor

Mrtvačkih liesova (kasela)
i križeva.

Cene su koliko za priredbu pogreba, toliko i
za liesove vrlo umjerene.

Odnesene prijave i naručbe prima

Jvan Doberlet
Opatija. — Kuća Erti.

Visečkrat odlikovan. — Visečkrat odlikovan.

Najstarija i najveća

Tvornica peći i zemljenih stvari

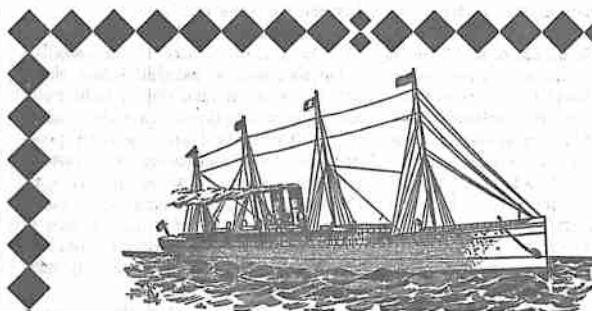
Augusta Drelse

u Ljubljani.

Bogato skladište zemljenih peći i štednika.

Peći u najnovijim bojama i oblicima, izvršno
izvedene prodaju se po najnižim cijenama
od 14 kruna dalje.

Kod većih naručbi do 20% popusta. — Clienti bliju
se na zahtjev gratis i franko.

Rieka — Amerika

Medjunarodna putna poslovница

L. Mašek i drug na Rici

odprema putnike iz Rike u Ameriku sa najbrzim
parobrodima svakog
petka i ponedjeljka.

Upute daje bezplatno i brzo

L. Mašek i drug

Via Riva ugao Via Lido.

Putnici, koji putuju u Ameriku nije nužno da znaju čitati i pisati —

Posuđilnica u Voloskom

registrana zadruga na ograničeno jamčenje.

Prima novac na štednju od svakoga, te plaća od istoga 4 1/2% kamata, čisto bez ikakvog odbitka. Rentni porez na uložke plaća posuđilnica sama.

Vraća na štednju uloženo iznose bez odgovjedi, pridržaja si ipak u osobitih slučajevih, pravo odkaza u smislu § 8 družvenoga statuta.

Zajmova (posude) daju samo zadrugarom, i to na hipoteku ili na mje-
nice i zadužnice uz garantiju.

Uredovni sati: svaki dan izm razdoblju nedjelje i blagdana od 9—12 sati pp. i
od 3—6 sati posle podne; u nedjelju i blagdana od 9—12 pp.

Društvena pisarna i blagajna nalazi se za sada u odjvetničkoj pisarni
Dra. Janežića u Voloskom.

Pobliže informacije dobivaju se u pisarni Dra. K. Janežića i Dra. A. Stangera u Voloskom.

Novčani promet u god. 1901 iznosi je K. 1161.044.39 — G ram-
acija iznosi je K. 133.760. — Uloženo je bilo u posuđilnici god. 1901
K. 375.486.29.

Ravnateljstvo.